

ДАВАЙЦЕ ЎСКЛІКАЦЬ!

Некалі навіны абмяркоўвалі на лаўках пад пад'ездамі, у чэргах ды ў транспарце — цяпер у сацыяльных сетках і на форумах. Вось чарговы раз Байнэт гудзе вакол добрага ўчынку курсанта Універсітэта грамадзянскай абароны МНС з Гродна: на сталічным аўтобусным прыпынку ён даў цёплую куртку замерзлай дзяўчынцы, а яе мама падзялілася гісторыяй у сеціве. Рэпосты, лайкі, увага СМІ — у лічаныя дні хлопца адшукалі і, здаецца, нават збянтэжылі такой удзячнай увагай. «Не лічу, што зрабіў штосьці надзвычайнае, — пачуў, што дзяўчынка замярзае, прапанаваў куртку. Хіба вы не зрабілі б гэтак жа?» — сказаў журналістам хлопец.

Альбо ўзяць іншую нядаўнюю гісторыю, што мела гучны рэзананс: у заўсёдных «пошуках вінаватых», якія традыцыйна разгортваюцца ў нас пасля кожнага адбору на дзіцячае ці дарослае «Еўрабачанне», адзін з грамадскіх актывістаў публічна абвінавачіў у ангажаванасці аднаго з суддзяў. А калі досыць хутка высветлілася, што гэтыя абвінавачанні не маюць пад сабой падставы, публічна ж папрасіў прабачэння, і канфлікт быў вырашаны. Што аб'ядноўвае гэтыя два выпадкі? Рэакцыя большасці інтэрнет-карыстальнікаў на нармальныя паводзіны чалавека ў цывілізаваным грамадстве. Гэткае падкрэсленае здзіўленне і захапленне, маўляў, хіба ў наш час так бывае — узяў і паклапаціўся пра дзіця, не чакаючы падзякі, узяў і прызнаў, што не меў рацыі, не чакаючы наступстваў?

Адчуванне, прызнацца, узнікае дваістае. Альбо нешта вельмі сур'ёзна паламалася ў нас «у кансерваторыі», і сёння нармальныя ўчынкі становяцца для грамадскасці ўзрушэннем і інфармацыйнай нагодай. Альбо мы ўсе, стаміўшыся нарэшце ад агрэсіі, узаемнай непавагі і нявыхаванасці, пачынаем цаніць простыя, базавыя рэчы — шчырасць, бескарыслінасць, адказнасць за свае словы... Тады сапраўды не лішне будзе акцэнтаваць увагу на кожным такім выпадку, пакуль, рана ці позна, не пойдзе ланцуговая рэакцыя ўзаемадапамогі, ветлівасці і ўдзячнасці.

Згадайце, што абурала булгакаўскага персанажа Шарыкава ў паводзінах дамачадцаў прафесара Праабражэнскага? «Вось усё ў вас як на парадзе: сурвэтку — туды, гальштук — сюды, ды «прабачце», ды «калі ласка-мерсі». А так, каб па-сапраўдному, — гэта не». — «А як гэта «па-сапраўдному», дазвольце спытацца?» Шарыкаў нічога на гэта не адказаў Філіпу Філіпавічу, а толькі выпіў кілішак. Ну а чым гісторыя скончылася, пільныя чытачы і гледачы таксама памяць...

Дык вось, каб колькасць Шарыкавых сярод нас не набрала крытычную масу, прапаную прыслухацца да класіка іншай эпохі, бясконца мудрага і добрага Булата Акуджавы. Давайце захапляцца адно адным, хваліць і гаварыць кампліменты — нават за дробязі кшталту прытрыманых у метро дзвярэй ці падказаную ў незнаёмым месцы дарогу. І не толькі ў сацыяльных сетках, але і наўпрост у жывых стасунках. Давайце пісаць не толькі скаргі, але і падзякі, заўважаць не толькі чорныя, але і белыя фарбы. Высакароднасць на любым узроўні вартая таго, каб быць заўважанай, — а добрае слова нават кошцы прыемна, не тое што чалавеку.

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

Азбука прафесій

МАЯ МАМА — БАЛЕРЫНА!

фота Таццяны ТКАЧУВай.

ПОМНИЦЕ радкі з верша Сяргея Міхалкова: «Мама — лётчик? Что ж такого! Мамы всякие нужны, мамы всякие важны». У малодшых класах і сёння школьнікі часта пішуць сачыненні пра прафесіі сваіх бацькоў, да Дня маці робяць кранальныя партрэтныя галерэі кшталту «Мая мама — урач»... А калі не ў школе і не на адзнаку — ці многае могуць расказаць? Дазнацца пра гэта мы вырашылі ў саміх дзяцей, а таксама ў іх мам і тат.

«Сямейная газета» распачынае новую рубрыку «Азбука прафесій», якая, спадзяёмся, раскрыве для чытачоў сакрэты многіх на першы погляд звычайных прафесій. А героямі першага выпуску сталі салістка балетнай трупы Вялікага тэатра оперы і балета Беларусі Таццяна УЛАСЕНЬ і яе дачка, 9-гадовая Анята, — як ні дзіўна, таксама балерына.

(Заканчэнне на 2-й стар. «СГ».)

Напярэдадні свята

ФЕСТИВАЛЬ ШЧАСЦЯ І ЛЮБОВІ

12 кастрычніка фінішуе чацвёрты рэспубліканскі конкурс «Сям'я года», які праводзіцца ў Беларусі з мэтай умацавання ролі і прэстыжу сям'і ў сучасным грамадстве, выхавання дзяцей і моладзі ў рэчышчы традыцыйных сямейных каштоўнасцяў, арыентаваных на стабільнасць стасункаў, адказнае бацькоўства, здаровы лад жыцця, захаванне пераемнасці пакаленняў, узаемаразуменне і ўзаемападтрымку. У Міністэрстве працы і сацыяльнай абароны Рэспублікі Беларусь падкрэсліваюць: «Сям'я года» — не толькі сацыяльна значнае мерапрыемства, зладжанае ў адпаведнасці з дзяржаўнай праграмай

«Здароўе народа і дэмаграфічная бяспека Рэспублікі Беларусь», але перадусім вялікае свята. Яго ўдзельнікі на ўласным прыкладзе пацвярджаюць, што моцная, дружная, шчаслівая сям'я — тая найвялікшая каштоўнасць, з якой бярэ пачатак грамадства, тая крыніца, якая сілкуе і падтрымлівае кожнага з нас усё жыццё». Незалежна ад таго, хто атрымае сёлета дыплом І ступені і званне «Сям'я года — 2019», усе сям'ёра фіналістаў у пэўным сэнсе ўжо трыумфатары: яны сталі найлепшымі сям'ямі ў сваіх рэгіёнах, а галоўнае — яны з'яўляюцца добрымі сябрамі, апорай і падтрымкай

адно для аднаго. І, паверце, у кожнага з іх ёсць карысны досвед, варты пераймання: як спраўляцца з канфліктамі і захоўваць лад і згоду, як адкрываць і падтрымліваць таленты сваіх дзяцей, як зрабіць актыўнае баўленне часу добрай звычкай, як навучыцца слухаць і чуць адзін аднаго... Уласна, пра ўсё гэта лепш раскажучь самі героі ў фінале рэспубліканскага конкурсу, а напярэдадні карэспандэнты «СГ» падрыхтавалі невялікую партрэтную галерэю сям'яў-удзельніц. Прыемнага знаёмства!

(Працяг тэмы на 3–5-й стар. «СГ».)